

ПОЄДНАЛИ СВОЇ ДОЛІ НА ВІЙНІ

ВОЇНУ-КОНТРАКТНИКУ ПІДІБРАЛА ПАРУ ВІЙНА

Черговий раз пересвідчуюсь, що справжній патріотизм – це не високопарні слова, не емоційний прояв справедливого гніву до загарбників та гарні промови про любов до України, а рутинна, професійна праця кожного на своєму місці. Особливо яскраво це проявляється на прикладі військових, які пройшли бойові дії на Донбасі. Адже, проявлені там ними відвага, героїзм, готовність до самопожертви заради порятунку бойових побратимів, заради захисту своєї Батьківщини, рідних, друзів – це найвищий прояв патріотизму в цьому повсякденному, ратному труді. Підтвердженням цього є військовий шлях нашого земляка – воїна-контрактника 14-ої механізованої бригади Ігоря Валерійовича Моторка, з яким ми нещодавно поспілкувались під час його короткої відпустки.

З армійською службою, яка на сьогоднішній день налічує, загалом, більше десяти років, Ігор пов'язав своє життя відразу після закінчення школи. А до того мав цілком звичайну біографію, яка не віщувала якихось крутих зламів, єдине, хіба що, зростав без батька, удвох з мамою, котра взяла на свої жіночі плечі всі турботи по утриманню та вихованню хлопця. І виховала його, потрібно сказати, хорошим, люблячим сином та, загалом, порядною людиною. Проживали вони спочатку на Миколаївщині, де Ігор і народився. Затим після втрати перш

лавах Збройних Сил України, з них кілька ротаций - безпосередньо в зоні проведення АТО (нині ООС).

- А як на твоє рішення йти до війська, по суті, на війну, відреагувала мама, адже ти в неї один? - не втримуюсь від запитання.

- Маючи за плечима попередній досвід військової служби, я знав, куди і на що іду. Звичайно, розуміла це і мама, яка спершу категорично була проти. Але я теж був настроєний рішуче - сказав, що всеодно піду, тож краще змиріться і благословіть...

Відтак, вже вдруге в його житті розпочалися воєнні будні – в складі новосформованого на Дубенщині 301-го окремого дорожньо-комендантського батальйону. Після короткої перепідготовки на полігоні, він був направлений в зону АТО, на донецький напрям, де в той час точилися запеклі бої з сепаратистами та російськими найманцями. Пробув там без ротачії майже рік.

- Батальйон наш, в основному, ніс службу на блокпостах та супроводжував колони, - розповідає Ігор. - Звісно, за час служби не раз доводилось потрапляти під обстріли ворога. Найбільш пам'ятною з того періоду була новорічна ніч 2016-го. Тоді нас так «крили» з крупнокаліберної артилерії, що думав все – «гаплик» буде і останній мій Новий рік... На щастя, минулося без жертв... У батальйоні я виконував свої обов'язки до 2018 року, далі, як учасник бойових дій, підписав контракт ще на 6 місяців, і нині продовжую службу в АТО вже у складі 14-ої окремої механізованої бригади.

У цій бойовій бригаді Ігор Мотор

кється ще лютим 2016 року. Виходить, що ця відзнака чомусь «блукала» у військових штабах більше двох років, поки, зрештою, не знайшла свого героя... Проте, найбільшою своєю нагородою на війні і, загалом, в житті Ігор Моторко вважає свою молоду дружину, з якою познайомився і одружився влітку, минулого року, в зоні АТО...

- Зустрілись ми в нашій медичній роті, - повідує історію їхнього знайомства мій співрозмовник. - Ангеліна – медсестра-анестезист - її і лікаря-хірурга до нас відрядили з госпіталю м.Севеодонецьк. З нею ми разом почали служити, рятуючи поранених бійців, вивозячи їх з-під обстрілів та надаючи їм першу медичну допомогу. Симпатична білявка сподобалась мені з першого погляду і ця симпатія була взаємною. Стали зустрічатись, наскільки це дозволяла служба, адже Ангеліна теж військовослужбовець-контрактник. А через кілька місяців вирішили одружитись. Відпросились на кілька годин у командира і розпи

учасниця народного вокально-фольклорного колективу села Вичівка. Зізнається, що на репетиціях чи на концертах, бувало, така туга охоплювала серце, особливо, коли не могла дозвонитися до сина, що не до співу було, але збирала волю в кулак і продовжувала виступати, що ніхто й не здогадувався, що у неї діється на душі...

дився. Затим, після 9 класу, переїхали у Вичівку, на батьківщину матері. Тут юнак закінчив школу, потім була спершу строкова військова служба, яку він проходив в Сумах, у внутрішніх військах, а згодом там же перевівся на контрактну службу. По спливу контракту, повернувся додому, на «гражданку», де періодично виїжджав на будівельні заробітки, фінансово допомагаючи ма-

У цій бойовій бригаді Ігор Моторко служить водієм реанімобіля у медичній роті. Старається виконувати свої обов'язки якнайкраще, якнайбезпечніше і якнайшвидше, завдяки чому на його рахунок десятки врятованих життів побратимів, яких вчасно, нерідко ризикуючи собою, вивозив із поля бою та обстрілів і доправляв їх лікарям у шпиталь. Відповідно, має за свою

сались у одному з РАГСів Северодонецька.

Ігор розповідає, що, не дивлячись на «похідний» характер їхньої шлюбної церемонії, все було як і на справжньому весіллі: були квіти, обручки, щирі вітання від найближчих друзів і побратимів, щасливі посмішки - і перший поцілунок молодят у якості подружжя. Їхнє одруження навіть відзняли журналісти-телевізійники з «5-го» телеканалу, яким вони давали інтерв'ю, і транслювали затим на всю Україну. А от без весільного бенкету обійшлося, бо одразу після церемонії одруження молодята повернулися до воєнних буднів та виконання своїх службових обов'язків.

- Справжнє весілля плануємо справити, коли обоє будемо вдома, на «гражданці», і познайомимо батьків зі своїми другими половинками, - зазначає Ігор. - Ангеліні по контракту ще служити рік і 8 місяців, у мене він уже ось-ось завершується. Тож, після спливу свого контракту, поїду до дружини в Северодонецьк - разом працюватимемо у госпіталі. А далі буде видно, де ми будемо - залишимось при госпіталі чи повернемося жити у Вінницю, звідки Ангеліна родом. Звісно, погостюємо трохи і у Вичівці...

- Я ще своєї невісточки й не бачила, лише фото її син показував, - приєднується до розмови мама Ігоря - Ніна Миколаївна Моторко. - Гарна дівчина, молода, але розумна і мені дуже сподобалась. І сваха теж, хоч я говорила з ними обома лише по телефону. Я дуже рада за Ігоря і пишаюся ним. Ви не уявляєте, як важко матері чекати сина, який знаходиться на війні. Не дай, Боже, нікому це знати...

Ніна Миколаївна - багаторічна

дівчина на душі...

- Усе в собі носила не один рік, поки він служив на Сході, - говорить вона. - Так само ніхто з командування Ігоря до останнього часу не відав, що я онкохвора і перенесла вже й операцію. І лише недавно, під час телефонної розмови з безпосереднім командиром Ігоря, який дякував мені за сина, зізналася про свою недугу... Після цього, хоч і отримала на горіхи від сина, який, довідавшись про цю розмову, тут же зателефонував мені і влаштував «розбір польотів», але все ж його, після цього, вже нечасто посилали з виїздами на передову. Він і так стільки бачив і переніс на тій війні, що годі й казати - он у 33 роки геть посивів... Але нічого, головне, що я його дочекалась живим і здоровим - їхня частина нарешті вийшла із зони АТО. Ще трішки і його служба за контрактом закінчиться. Тож, буду тепер з нетерпінням чекати вже онуків від сина і невістки...

На даний час воїн-контрактник Ігор Моторко уже відбудув на місці дислокації своєї частини, де 10 січня має відбутися парад та урочистості з приводу виведення їхньої бригади із зони ООС. А потім він поспішить до своєї молоді дружини в Северодонецьк, щоб бути разом з нею та разом іти по життю. Тож, ця зворушлива історія їхньої любові свідчить, що не зважаючи на війну, життя триває, і у ньому, навіть на передовій, є місце для кохання. І нині найбільше, чого хоче ця молода родина, як і всі ми, - щоб настав в Україні мир. Щоб військовим ніколи не довелось воювати, а діти не чули цього страшного слова - війна.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ

мі, будував плани на майбутнє... Але у це тихе й розмірене цивільне життя несподівано постукала біда - в 2014 році на українську землю вдерся непроханий «брат» з Півночі. А у 2015 році, під час п'ятої хвилі мобілізації, Ігор Моторко отримав повістку з військкомату і прийняв її, як справжній чоловік і захисник своєї Вітчизни, не вишукуючи шляхів, як уникнути призову. З того часу він вже четвертий рік перебуває в

звитязну військову службу більше десятка Грамот та Подяк від свого командування, а ще - нагороди: медаль «Учасник АТО», медаль «Захисник рідної землі». Також нещодавно Ігоря було нагороджено відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції». Щоправда, вручили нашому земляку цю почесну державну нагороду зовсім недавно, хоча в нагородних документах вона датує-